

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CLVI. — Wydana i rozesłana dnia 28. sierpnia 1918.

Treść: (Nr 311.—313.) 311. Rozporządzenie, zawierające postanowienia celem wykonania ustawy z dnia 28. marca 1918, którą ustanowiono podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacji. — 312. Rozporządzenie, w sprawie ustanowienia cen najwyższych za surowy dziegieć z węgla kamiennego i za destylowany dziegieć z węgla kamiennego (dziegieć wojenny) — 313. Obwieszczenie, w sprawie ograniczenia zużycia rotacyjnego papieru do druku na gazety w miesiącu wrześniu 1918.

311.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty w porozumieniu z Ministrem skarbu z dnia 8. sierpnia 1918,

zawierające postanowienia celem wykonania ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 116, którą ustanowiono podwyższenia minimalnego dochodu i poborów spoczynkowych dla grecko-orientalnych duszpasterzy w Dalmacji.

Do artykułu I.

§ 1.

Podwyższenie kwot kongruy, przewidziane w artykule I. ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 116, przyznaje polityczna władza krajowa z urzędu tym duszpasterzom, którzy sprawowali już swój urząd w chwili wejścia ustawy w życie, o ile pobierają uzupełnienie kongruy ze skarbu państwa.

Tak samo przyznaje polityczna władza krajowa z urzędu podwyższenie płacy — wraz z dodatkiem w kwocie rocznych 300 K — tym prowizorom, którzy w chwili wejścia ustawy w życie sprawowali swój urząd, a tak samo roczny dodatek w kwocie 400 K tym duszpasterzom, którzy przed

wejściem ustawy w życie przeszli w stan spoczynku.

W tych przypadkach rozstrzygania z urzędu mają co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, co do wyasygnowania podwyższonych poborów i co do zaczepienia orzeczenia władzy krajowej odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministeryalnych z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, i z dnia 19. listopada 1904, Dz. u. p. Nr. 135.

§ 2.

Duszpasterze, sprawujący swój urząd w chwili wejścia ustawy w życie, którzy nie pobierają uzupełnienia kongruy ze skarbu państwa a podnoszą roszczenie do takiego uzupełnienia, mają zgłosić swe roszczenie w konsystorz biskupim przez wniesienie do dnia 30. września 1918 zeznania dotyczącego poborów, połączonych ze swym urzędem duchownym, ułożonego według przepisu rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206.

Termin ten można z ważnych powodów przedłużyć.

Prośby o przedłużenie terminu należy wnieść jeszcze przed jego upływem do władzy krajowej, która w razie udowodnionego istnienia ważnych powodów może zezwolić na przedłużenie terminu na przeciąg ośmiu tygodni.

Minister wyznań może zezwolić wyjątkowo na dalsze przedłużenie terminu.

W razie wniesienia zeznania po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, należy przyznać uzupełnienie kongruy dopiero od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Zresztą mają znaleźć odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministerjalnych z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, i z dnia 19. listopada 1904, Dz. u. p. Nr. 135.

Do artykułu II.

§ 1.

Podwyższenia dochodu minimalnego, przewidziane w artykule II. ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 116, przyznaje z urzędu polityczna władza krajowa duszpasterzom, sprawującym swój urząd w czasie wejścia ustawy w życie, a ile oni w tym czasie pobierali podwyższenie dochodu minimalnego ze skarbu państwa stosownie do ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57, albo tytułem podwyższenia dochodu remuneracyę stosownie do Najwyższego postanowienia z dnia 26. września 1908 (reskrypt ministerjalny z dnia 2. października 1908, L. 40.793).

W tych przypadkach rozstrzygania z urzędu mają co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, co do wyasygnowania podwyższonych poborów i co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzeń ministerjalnych z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, i z dnia 19. listopada 1904, Dz. u. p. Nr. 135.

O ile duszpasterze sprawujący swój urząd w chwili wejścia w życie ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 116, nie pobierali podwyższenia dochodu minimalnego ze skarbu państwa na zasadzie ustawy z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 57, ani remuneracyi na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 26. września 1908, mają roszczenie o ustalone w artykule II. podwyższenia dochodu minimalnego zgłosić w konsystorzu biskupim przez wniesienie do dnia 30. września 1918 zeznania, ułożonego według przepisu rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, albo w razie, jeżeli zeznanie takie dla odnośnej posady zostało już przedłożone, przez wniesienie doniesienia o ukończeniu miarodajnego czasu służby.

W przyszłości mają duszpasterze zgłosić w konsystorzu biskupim roszczenie o przewidziane w artykule II. podwyższenia dochodu minimalnego przez wniesienie zeznania albo w razie, jeżeli zeznanie takie zostało już przedłożone, przez wnie-

szenie doniesienia o ukończeniu czasu służby w ciągu dwumiesięcznego terminu od dnia zapadłości podwyższenia.

W razie zaistnienia roszczenia o dalsze podwyższenia należy uczynić ponowne doniesienie.

Terminy do wniesienia zeznania, względnie przedłożenia doniesienia można z ważnych powodów przedłużyć.

Prośby o przedłużenie tych terminów należy jeszcze przed ich upływem wnieść do władzy krajowej, która w razie udowodnionego istnienia ważnych powodów może zezwolić na przedłużenie terminu na przeciąg ośmiu tygodni. Minister wyznań może zezwolić wyjątkowo na dalsze przedłużenie terminu.

W razie, jeżeli zeznanie, które ma być przedłożone, zostanie wniesione po upływie ustawowego lub przedłużonego terminu, należy przyznać podwyższenie dochodu minimalnego, względnie część tego podwyższenia, nie pokrytą stałe z urzędem połączonymi poborami, dopiero od dnia nadejścia fasyi do politycznej władzy krajowej.

Do zeznania lub doniesienia należy dołączyć w dwóch egzemplarzach tabelę służbową według formularza, znajdującego się przy niniejszem rozporządzeniu.

W tabeli służbowej należy wykazać całe dotychczasowe zatrudnienie duszpasterza na poszczególnych sprawowanych przez niego posadach, podając kalendarzowo czas ich trwania.

Za duchownych klasztornych, rozwijających działalność w inkorporowanych stacyach duszpasterskich, może przełożony klasztoru wnieść w ich zastępstwie zeznanie lub doniesienie w konsystorzu biskupim. Przy takich stacyach należy również, podając lub przedkładając ewentualnie odnośne orzeczenie w sprawie sprostowania, udowodnić, że dla duchownych klasztornych, pracujących w dotyczących stacyach duszpasterskich, zostało wyasyguowane ze skarbu państwa uzupełnienie dotacyi w myśl ustawy z dnia 19. września 1898, Dz. u. p. Nr. 177.

Konsystorz biskupi bada i potwierdza prawdziwość dat przytoczonych w tabeli służbowej i przesyła ją władzy krajowej wraz z zeznaniem lub doniesieniem.

Władza krajowa zarządza w razie potrzeby po ponownem wysłuchaniu biskupiego konsystorza te dochodzenia, jakie uważa za potrzebne celowi wyjaśnienia stanu rzeczy.

Władza ta ma orzec uwzględniając termin zapadłości unormowany w artykule II., § 2., ustawy.

jaka kwota należy się rocznie duszpasterzom z tytułu podwyższenia.

Co do powzięcia i wydania rozstrzygnięcia władzy krajowej, następnie co do wyasygnowania podwyższonych poborów, wkońcu co do zacepienia orzeczenia władzy krajowej mają odpowiednie zastosowanie postanowienia rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, i rozporządzenia ministerjalnego z dnia 19. listopada 1904, Dz. u. p. Nr. 135.

§ 3.

Jeżeli duszpasterzowi zostanie wyasygnowany na razie pobierane przez jego poprzednika uzupełnienie kongruy ze skarbu państwa po myśli § 2. rozporządzenia ministerjalnego z dnia 19. listopada 1904, Dz. u. p. Nr. 135, to w razie, jeżeli do odnośnego zawiadomienia biskupiego konsystorza jest dołączona wygotowana w odpowiedni sposób tabela służbowa albo jeżeli tabela taka znajduje się już u władzy krajowej, można temu duszpasterzowi wyasygnować także prowizorycznie ze skarbu państwa podwyższenia, należące się na podstawie jego służby.

W razie przeniesienia kapłanów pomocniczych w tym samym charakterze albo na stanowisko prowizora wystarczy doniesienie o przeniesieniu z powołaniem się na ostatnie wyasygnowanie podwyższenia dochodu minimalnego i na odnośną tabelę służbową, o ile nie zgłoszono rozszczenia o dalsze podwyższenie tego dochodu.

Zresztą mają prowizorowie opróżnionych prebend zgłosić prawo do należących się im podwyższeń przez przedłożenie doniesienia o ukończeniu miarodajnego czasu służby w sposób, podany powyżej w § 1.

§ 4.

Przewidziane w artykule II. podwyższenie odpowiadającego stanowi dochodu minimalnego należy w pierwszej linii pokryć z poborów, połączonych stale z urzędem duchownym.

Jeżeli gmina duszpasterska albo gmina miejscowa albo też jakaś trzecia osoba ma obowiązek zapewnienia duszpasterzom ustalonego kaźdocześnie uslawowego dochodu minimalnego, w takim razie należy zawsze zbadać na podstawie odnośnych zobowiązań a w razie potrzeby stwierdzić przez wydanie orzeczenia w toku instancyi, czy zobowiązanie to odnosi się także do podwyższenia odpowiadającego stanowi dochodu minimalnego, jakie zostało ustanowione powołaną ustawą stosownie do odnośnego czasu trwania służbowego zatrudnienia dotyczącego duszpasterza.

W przeciwnym razie należy podwyższenie poborów, przypadające według powyższych postanowień, wyasygnować ze skarbu państwa

§ 5.

Postanowienia § 10., ustęp 2. i 3., rozporządzenia ministerjalnego z dnia 1. października 1898, Dz. u. p. Nr. 206, w sprawie donoszenia o zmianach w substancyi majątku prebendy, względnie dochodu lokalnego, mających wpływ na uzupełnienie kongruy ze skarbu państwa, mają zastosowanie także do takich zmian, które wpływają na pokrywane ze skarbu państwa podwyższenia dochodu minimalnego.

§ 6.

Do prób o przeniesienie w stan spoczynku należy dołączyć tabelę służbową, wygotowaną w taki sam sposób, jak to postanowiono powyżej w § 1.

W tabeli tej należy uwidocznnić zapadłe już podwyższenia z powołaniem się na ostatnią odnośną asygnatę władzy krajowej.

§ 7.

O ile do prowizorów opróżnionych prebend nie mają zastosowania postanowienia § 3., ustęp 2., niniejszego rozporządzenia, mają oni podnieść rozszczenie do należących się im w danym razie podwyższeń w sposób podany w artykule II., § 1., tego rozporządzenia.

Do artykułu IV.

Aż do chwili wyasygnowania poborów, przypadających według ustawy z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 116, zostaną duszpasterzom pozostawione pobierane przez nich dotychczas pobory na rachunek nowej dotacyi i należy równocześnie z przekazaniem nowej dotacyi postarać się o wyrównanie.

Przytem należy dodatki, zapadłe na zasadzie rozporządzenia ministerjalnego z dnia 21. listopada 1917, Dz. u. p. Nr. 454, a to części tych dodatków przypadające na czas od dnia 1. stycznia 1918 do dnia 30. czerwca 1918, potrącić od podwyższeń, należących się na zasadzie ustawy.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1918.

Z chwilą tą traci moc obowiązującą rozporządzenie ministerjalne z dnia 13. marca 1907, Dz. u. p. Nr. 92.

Madeyski wr.

Tabela służbowa

wygotowana celem uzyskania podwyższeń dochodu minimalnego (poborów spoczynkowych), zagwarantowanych ustawą z dnia 28. marca 1918, Dz. u. p. Nr. 116.

Imię i nazwisko duszpasterza	Dzień wyswięcenia	Posady w duszpaster- stwie lub w innej publicznej służbie kościelnej	Kalendarzowy czas trwania służby na po- szczególnych posadach	Czas trwania służby na tych posadach, według lat, miesięcy i dni	Dolychczasowe przy- znania podwyższeń do- chodu minimalnego w miarę przebytego czasu służby.	Ewagi
		<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin-bottom: 5px;"> Półcałkowity czas służby: </div>				

Prawdziwość powyższych dat potwierdza się:

.....
(Czynny)

312.

Rozporządzenie Ministra handlu z dnia 21. sierpnia 1918,

w sprawie ustanowienia cen najwyższych za surowy dziegieć z węgla kamiennego i za destylowany dziegieć z węgla kamiennego (uziegieć wojenny).

Na zasadzie ustawy z dnia 24. lipca 1917, Dz. u. p. Nr. 307, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Przy sprzedaży surowego dziegciu z węgla kamiennego albo dziegciu mieszanego (mieszanina dziegciu z węgla kamiennego z dziegciem z węgla brunatnego) przez wytwórców (gazownie, koksarnie i wszystkie inne przedsiębiorstwa, w których uzyskuje się dziegieć z węgla kamiennego) nie wolno przekraczać, stosownie do wysokości wyrobu dziegciu w tych przedsiębiorstwach w roku 1917, podanych poniżej cen:

a) w gazowniach z produkcją

1. do 1.000 q	K 15.—
2. zwyż 1.000 do 5.000 q	K 14.—
3. zwyż 5.000 do 10.000 q	K 13.—
4. zwyż 10.000 do 50.000 q	K 12.—
5. powyżej 50.000 q	K 11.—

b) w koksarniach i wszystkich innych przedsiębiorstwach z produkcją

1. do 1.000 q	K 12.—
2. zwyż 1.000 do 5.000 q	K 11.—
3. zwyż 5.000 do 10.000 q	K 10.—
4. zwyż 10.000 do 50.000 q	K 9.—
5. powyżej 50.000 q	K 8.—

W razie sporu, czy fabryka ma być zaliczona do kategorii gazowni czy koksarni albo innych przedsiębiorstw, rozstrzyga Minister handlu, który może gazownie, które udowodnią, że z powodu podwyższenia cen węgla miały finansowo niekorzystne wyniki z przedsiębiorstwa, przenieść do wyższej klasy ceny od tej, do której należą w myśl powyższego szematu.

§ 2.

Przy sprzedaży destylowanego dziegciu z węgla kamiennego (dziegciu wojennego) przez fabryki produktów dziegciowych, nie wolno, stosownie do ilości przerobionego w roku 1917 surowego dziegciu z węgla kamiennego przekraczać następujących cen:

1. ze strony fabryk produktów dziegciowych, które przerobiły najwyżej 50.000 q K 17.—

2. ze strony fabryk produktów dziegciowych, które przerobiły więcej niż 50.000 q K 12.50.

§ 3.

Geny, ustanowione w §§ 1. i 2., mają zastosowanie przy sprzedaży ilości 10 q i wyższych, a to za każde 100 kg ciężaru netto sprzedanego towaru loco miejsce produkcji sprzedawcy bez naczynia za natychmiastową zapłatą w gotówce bez potrącenia.

§ 4.

Jeżeli towar nie zostaje dostawiony loco miejsce produkcji sprzedawcy, to może on policzyć faktycznie narosłe koszty przewozu i podwoy.

§ 5.

Oprócz ceny sprzedaży (§§ 1.—3.) i ewentualnych kosztów przewozu i podwoy (§ 4.) wolno policzyć tylko jeszcze następujące dodatki jako wynagrodzenie za naczynia:

1. przy dostawach w wagonach cysternowych sprzedawcy 1 K za każdych 100 kg ciężaru netto sprzedanego towaru. Wóz cysternowy musi być jednak opróżniony w ciągu 48 godzin po oddaniu go przez stację odbiorczą odbiorcy do dyspozycji. W razie zwłoki z opróżnieniem albo ze zwrotem wozu cysternowego do stacji odbiorczej ponad 48 godzin można pobrać za wóz cysternowy za każdych dalszych rozpoczętych 24 godzin kwotę 10 K.

2. W razie dostawy w drewnianych beczkach sprzedawcy wartość beczki.

Każda ze stron umawiających się może żądać zabrania z powrotem, względnie zwrotu beczki. W tym razie należy zwrócić kupującemu wartość beczki po potrąceniu wynagrodzenia, wynoszącego do 4 K od każdych 100 kg ciężaru netto sprzedanego towaru za zużycie i przyrządzenie beczki, o ile zwróci się beczkę w ciągu sześciu tygodni po odbiorze towaru. Jeżeli zwrot nastąpił później, można za każdy rozpoczęty tydzień policzyć dalsze wynagrodzenie do 1 K. Przytem rozumie się, że beczkę zwraca się sprzedawcy towaru z opłaceniem przewoźnego do jego stacji załadowania.

3. Przy dostawie w drewnianych beczkach nabywcy za przyrządzenie beczki wynagrodzenie, wynoszące do 2 K za 100 kg ciężaru netto sprzedanego towaru. Przytem rozumie się, że beczkę odstawia się sprzedawcy towaru z opłaceniem przewoźnego do jego stacji załadowania.

§ 6.

Kto za surowy lub destylowany dziegieć z węgla kamiennego (dziegieć wojenny) żąda ceny wyższej od ustanowionych w rozporządzeniu niniejszem cen najwyższych, cenę taką sobie lub osobie trzeciej dać lub przyrzec każe, będzie ukarany przez polityczną władzę pierwszej instancji aresztem od 1 tygodnia do 6 miesięcy, o ile czyn nie podlega karze surowszej. Obok kary na wolności można nałożyć grzywnę do 10.000 K.

Kto w inny sposób działa wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, będzie ukarany przez polityczną władzę pierwszej instancji grzywną do 20.000 K lub aresztem do 6 miesięcy, o ile czyn nie podlega karze surowszej. Kary te można nałożyć także obok siebie.

Ponadto można orzec przepadek tych ilości, do których czyn karygodny się odnosi, a jeżeli przekroczenie popełnione zostało przy wykonywaniu przemysłu, także utratę uprawnień przemysłowego.

§ 7.

Kto drugiego do jednego z czynów, które według niniejszego rozporządzenia podlegają karze, namawia lub przy ich spełnieniu współdziała, podlega tym samym karom co sprawca.

§ 8.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Ustanowione w tem rozporządzeniu ceny najwyższe obowiązują także dla tego towaru, który zakupiono jeszcze przed dniem ogłoszenia tego rozporządzenia, ale który w tym dniu nie nadszedł jeszcze do stacji przeznaczenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie ministeryalne z dnia 22. marca 1917,

Dz. u. p. Nr. 129. Za działania wbrew uchylonemu niniejszem rozporządzeniu należy karać według § 6. tego ostatniego rozporządzenia, choćby orzeczenie karne wydane zostało dopiero po rozpoczęciu się mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia.

Wieser wlr.

313.

Obwieszczenie Ministra handlu z dnia 24. sierpnia 1918,

w sprawie ograniczenia zużycia rotacyjnego papieru do druku na gazety w miesiącu wrześniu 1918.

Na zasadzie § 3. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. marca 1917, Dz. u. p. Nr. 105, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Ograniczenia co do zużycia rotacyjnego papieru do druku na gazety, zarządzane na miesiąc styczeń 1918 w §§ 1. i 2. obwieszczenia z dnia 29. grudnia 1917, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1918, mają w tej samej mierze zastosowanie także w miesiącu wrześniu 1918.

§ 2.

Obwieszczenie to wchodzi w życie w dniu 1. września 1918.

Wieser wlr.